

udsætte sig for at faae en lignende paamy, men som Forholdet hidtil har været, idet nemlig alle Andragenderne blive modtagne paa lige Maade, har man ingen-somhelst Grund til ikke at komme med dem igen. — Hvad jeg imidlertid navnlig vilde sige et Par Ord om overfor den ærede sidste Læser, var om den ganske overordentlige Fare, han faae i den omtalte Foranstaltning; det var en Fare saa stor, at det forekom mig, han mente, at hele Forfatningen vilde blive rykket, hvis dette Forslag vedtoges. Han talte om Ministeranslage, om Ministeriet; man har jo et gammelt Ord, som siger, at man ikke skal male Janden paa Bæggen, og jeg kunde virkelig ikke undlade at tænke derpaa, da den ærede Læser fremstillede alle de frygtelige Følger, der kunde komme af Forslaget. Den ærede Læser maa være gaet ud fra, at alle de Klager, der indkomme og blive behandlede af Udvalget, skulde vedtages, thi dersom han ikke gjorde det, ser jeg ikke, hvorledes han paa nogen-somhelst Maade kunde komme til den Slutning, han drog. Jeg maa dog for det Første tro, at Udvalget vil handle med Fornuft, men skulde det tage fejl i et eller andet Punkt og ikke lægge et Andragende til Side, som fortjente at lægges tilside, skulde jeg dog antage, at Folkethinget til enhver Tid vil være i Stand til at se, hvad der bør tages Hensyn til og hvad ikke, og at det ikke vilde lade sig forlede til at sætte en Minister under Tiltale, om der end mulig indkommer et Andragende om at gjøre det. Den ærede Læser maa tro, at Folkethinget er noget ganske forunderligt; han maa tro, at saa mange Andre af det menige Folk ikke kunne dømmes om nogen Ting, og saa siger han maaste: Det menige Folks Repræsentanter ere de fleste i Folkethinget; de forstaa ikke at dømmes om Tingene, og de kunde derfor komme til at vedtage et Andragende, som gif ud paa, at en Minister skulde sættes under Tiltale. Jeg kan ikke forstaa hans Tankegang paa anden Maade. Har da Folkethinget hidtil vist sig saa løst, at det, fordi der kommer et Andragende ind, fra hvem det nu er, strax løber hen, giver det sin Tilslutning og tager sig af det i en Sag, hvor det ellers ikke vilde gjøre det? Jeg tror ikke, det ærede Medlem kan nævne et eneste Exempel paa, at vi have taget Hensyn til et saadant Andragende i en Sag, som Folkethinget ikke forud var bestemt paa at tage sig af. Jeg tror, at det gaar her som altid, nemlig, at man, naar man vil gjøre for meget, flyder langt ud over Maalet. Den ærede Læser har efter min Mening studt langt ud over Maalet; han har villet slaa for store Brød op, og han har da ikke kunnet bage dem. Jeg kunde forstaa, at man kunde betvivle Forslagets Hensigtsmæssighed, men de Færet, der stilles i Udfigt, kan jeg virkelig ikke paa nogen-somhelst Maade se, og jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem vil kunne faae Thingets Medlemmer til at tro paa saadanne Færet.

N. Hansen: Jeg bad om Ordet, da det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Kinnestad) udtalte sig, men efter at Ordføreren for Forslagsstillerne (S. A. Hansen) har talt, kan jeg indskrænke mig til nogle faa Ord. Jeg vilde nemlig kun fremhæve, at det Forslag, der her ligger for til Vedtagelse, efter min Formening vil afhjælpe et længe sølt Saon, og jeg vilde derfor meget beklage, om det skulde blive forkastet. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds faae, som alt anført, store Færet i dette Forslags Vedtagelse, og blandt de Færet, han nævnte os, var ogsaa den, at der kunde komme Klager ind til os over Dvirighedspersoner. Jeg vil dog minde om en Sag, der har været til Forhandling her i Dag, og blot sige, at, hvis den faar det Udfald, som det nævnte ærede Medlem ønskede og talte for, veed jeg knap, hvorledes en Klage over Dvirighedspersoner skulde komme frem paa anden Maade end ligefrem til Rigsdagen, thi enhver privat Mand maatte jo med Forkærlighed vige tilbage fra at klage, naar han faae, at Folkethinget endog saa sætter sig til strengere Dommer over en sli Klage, end Højesteret har gjort. Hvis derfor den omtalte Sag faar det Udfald, det ærede Medlem ønsker, vil jeg finde det ganske naturligt, at der indkommer Klager til Rigsdagen af den Natur, som han befrygtede, og da vil et saadant Udvalg være paa sin rette Plads til at undersøge disse Klager, før de føres videre frem. Naar der i Ordiget er talt om de mange Andragender, der indkomme, og de forskjellige Udvalg, til hvilke de henvises, maa vi lægge Mærke til, at de fleste Klager ere af den Natur, at de, der indbringe dem, ønske dem henvisne til Finantsudvalget; dette gjælder nemlig altid Klager af finantsiel Natur, og disse ville saaledes ikke komme ind under de Klager, som det Udvalg, der, naar Forslaget vedtages, vil blive nedsat, vil komme til at behandle. De Klager, dette Udvalg vil faae at behandle, ville jo ikke være andre end dem, som blot ere begjærte henlagte paa Thingets Bord, og som ikke blive henvisne til specielle Udvalg, men jeg er med Forslagsstillerne enig i at anse det for meget hensigtsmæssigt, at der er Mænd, som vide, det er deres Pligt at undersøge disse Andragender og derefter tage Beslutning om dem. Jeg skal derfor meget anbefale det foreliggende Forslag.

Rettelser.

Sp. 425, R. 25, „Blods= som Penge=Ariftofrati“ læs: „Gads= som Penge=Ariftofrati.“